

Koloběh záření.

Musím ještě mnohé vysvětlit o větších a velkých bytostných, dříve než se vůbec bude dát hovořit o malých pomocnících těchto velikých; neboť těch menších a zcela malých je tolik, že si to sotva můžete představit.

Často bych mohl zmalomyslnět, když si snažím představit, **jak** to všechno vám mám vysvětlit slovy vaší řeči, která jsou ještě použitelná, aniž byste při tom ztratili velký přehled, a především tak, abyste přesto zcela pochopili souvislosti.

Právě ona velká jednoduchost, která spočívá v pro vás nedozírné mnohotvárnosti, činí to tak těžkým, protože pozemský člověk je schopen mít jasný přehled vždy jen o zcela určitém množství věcí, a proto nikdy nemůže dojít do stavu, aby současně uchopil **celek** jako **jednotu**, z čehož teprve vyplývá jednoduchost.

Každé rozdělení toho do různých částí musí vám ztěžovat nutný celkový přehled, protože každá část z toho je pro sebe opět tak veliká a s jinými ve vzájemném působení tak úzce souvisí, že skutečně nemůže vůbec dát pro sebe **uzavřenou** část, poněvadž žádná uzavřená část není dána v tomto stvoření, které samo o sobě je celkem!

A celek člověk **nemůže** přehlédnout, nebude toho nikdy schopen, protože mu k tomu schází schopnost, poněvadž on je také jen částí, a sice velmi malou částí stvoření, která nemůže přejít přes své vlastní hranice, přirozeně také ne v pochopení.

Tím jsem nucen setrvat ve vašich hranicích a mohu vám k tomu předat jen výhled o tom nebo na všechno, co vám musí zůstat nedosažitelným. Zde nepomůže žádná námaha.

Když se však konečně ve věděni spokojíte s **tím**, že nejste ve stvoření ke **všemu** uschopnění, pak budete také **pokoru** zvát svou vlastní a budete obšťastněni tím, čeho se vám skrze mé Poselství dostalo k rozšíření dosavadního věděni.

Budete se pak zaměstnávat přítomností a svým nejbližším okolím mnohem důkladněji než nyní, protože pak všechno budete ještě mnohem přesněji znát a naučíte se to používat skrze všechny výhledy, které vám mohu dát do pro vás nedosažitelného, které vám však umožní přesně poznávat úzkou souvislost s vámi a vším, co je kolem vás.

A **to** je to, co jste potřebovali, abyste to současné pro sebe přínosně chápali a zužitkovali. Přínosně pro vzestup!

Výhledy mohou vás přivést **vzhůru** až k nejvyšší hranici, kterou jste kdy schopni dosáhnout. Právě tím, že vás ještě nechám nahlédnout do pro vás nedosažitelného, můžete teprve sami zužitkovat všechno **to**, co je vám **zde** dáno, o čem jste mnohé ještě nevěděli.

Cenné je pro vás toto věděni **souvislostí** vašeho bytí se vším, co ještě leží **nad** onou hranicí, která zůstává vždy přísně stanovena vaší schopnosti chápání skrze původ vašeho ducha.

To je také to, co vám chci Poselstvím dát: Věděni o souvislostech! Vážně hledající a skutečně poctivě chtějící tím získá mnoho. Budete se ještě učit znát hodnotu všeho; neboť to,

co lidé doposud nazývali věděním, je stěží stý díl toho, co skutečně **mohli** vědět. Hranice vědění lidstva je v poměru k celému stvoření sice malá, avšak ve srovnání s nynějším věděním přece vámi sotva představitelné velikosti, hraničící se zázrakem.

A k dosažení této nejvyšší hranice, k tomu vám pomohou jedině výhledy do pro vás navždy nedosažitelného, pokud vám popíšete vaše souvislosti s tím, jakož i s vaším okolím. Vědění o tom dá vám postupně možnost **zcela přesně** znát zákony v rámci části vašich hranic, což by vám bez této pomoci v podání souvislostí s vám nedosažitelným muselo zůstat nemožným.

Snažte se mne v tom nyní pochopit a poznejte, **co** vám chci dát! Nesahejte v tom snad nad skutečné; neboť chci vám dát jen **to**, co **vám může uvnitř vašich hranic pomáhat** a prospívat, nic víc. Více by nemělo pro lidstvo žádného účelu!

Proto se nemuňte **tím**, chtít učinit svým **věděním** všechno **to**, co leží v pro vás nedosažitelném! To nebudete moci nikdy, a já k vám nemluví o tom, abyste své vědění přenesli tam nebo abyste se trápili marnými pokusy všechno skutečně a úplně **pochopit!** To nemůžete vůbec a k tomu vám to také nedávám, nýbrž dostáváte to ode mne za **tím** účelem, abyste se naučili znát všechny **souvislosti**, které odtamtud vedou k vám.

Když pak později vždy položíte toto vědění o souvislostech za směrodatný a neotřesitelný základ vašeho budoucího bádání a objevitelského úsilí, pak budete ve všech dovednostech stoupat vzhůru a ve **všech** oblastech dosahovat takových výkonů, které musí zastínit to dosavadní.

Lidé, vaše **mistrovská díla mají** proto **teprve ještě přijít**; ta

díla, která skutečně můžete vytvořit uvnitř vám pevně stanovených hranic, které jsou nepřekročitelné! Avšak tyto hranice jsou ve skutečnosti pro vás tak široké, že tím můžete být šťastni a Bohu musíte jen děkovat za všechnu tu milost, kterou vám poskytuje.

V myšlení, konání a všech povinnostech vůči svému Stvořiteli máte tedy zůstat na základě a půdě všeho lidství. Nic víc není od vás požadováno; neboť v tom spočívá to nejvyšší, co Mu můžete z vděčnosti přinést, a všechno, co **vy** takto učiníte, je také k **Jeho** cti!

Neboť v nejvyšších výkonech, ve kterých vy jako lidé můžete a máte být mistry, spočívá přece poskytnutí a přinášení díky za to, že Stvořitel **vám dopřál** také vykonat něco tak **velikého**, skrze svou vůli ve stvoření, která nese jeho zákony.

A v těchto velikých výkonech zároveň **ctíte vy Jeho** také opět **proto**, že **velikost vašeho díla** současně ukazuje velikost **Jeho milosti!** Čím více můžete ve stvoření ze stvoření působit, tím jasněji dokazujete, jak velké jsou v něm Boží zákony a jaké bohatství, jaká milost v něm pro vás spočívá.

Boha ctíte v **nejopravdovějším a nejčistším** smyslu **tehdy**, když **radostně tvoříce zužitkováváte** všechno, co vám stvoření nabízí; neboť to můžete jen tehdy, když Jeho zákony znáte a také je chápete, a pak, především, když podle nich skutečně **jednáte!** Teprve **pak** vydá vám všechno, co v sobě skrývá za krásu. Vydá ji radostně a vám pomáhajíc.

A pak, když takto jednáte podle zákonů ve stvoření, jste tím již také přeměnění a zcela jiní než doposud. Jste pak lidmi, kteří

jsou Bohu milí, jste lidmi, jakými jste vždy měli být, jste lidmi podle vůle Boží, protože **žijete** jeho zákony!

Nelze vám pak ještě něco vytýkat. Stojíte zářivě a jásavě ve stvoření, všude, kde také jste, ať už na zemi nebo jiné úrovni, a nemohli byste dělat již nic jiného než skrze **čin** velebit Boha; neboť taková díla rovnají se chvalo zpěvu, který je živoucí a zachvívá se ve všech zákonech tohoto stvoření.

To je cíl tak krásný, tak nádherný, a přitom pro vás tak snadno dosažitelný, že se **proto** snažím prorazit vám skrze mé Poselství k němu cestu.

Stanete se **lidmi**! Tvořícími lidmi, kterým se ve stvoření dostává všeho, protože se s ním zachvíváte v jásotu největšího štěstí.

To je pak lidské bytí ke cti Boží! Být šťastný v **nejopravdovějším** smyslu je přece největší dík Bohu, který mu můžete dát. Avšak tím není míněno zdánlivé štěstí prohnílého pohodlného bytí, které spočívá v líném klidu. To je pro ducha omamným jedem, mnohem hůře působícím než opium na vaše tělo.

Vy však dosáhnete tohoto pravého štěstí; neboť k tomu v sobě nesete silné chtění! A vy máte být skálou pro všechny, kteří se chtějí zachránit z bouřlivého přívalu nízkých vášní a žádostivostí, které se nyní přelíjí přes toto pozemské lidstvo jako ovoce jeho dosavadního falešného chtění, při němž sice velmi často mělo v ústech jméno Boha, avšak nikdy opravdově nemyslelo na to, aby bylo poslušno Jeho vůle, pokud také nebyla současně stejná jako jeho.

Snažte se mé chtění v **tomto** smyslu správně do sebe přijmout a vhodně pro sebe zužitkovat tak, jak vám je dávám, **pak** jste uchopili jádro, které je úmyslně položeno jako základ mého Poselství. A **pak** teprve z něj můžete mít opravdový užitek.

Chceme se nyní opět pokusit učinit krok ve vědění o tkaní ve stvoření.

Stojíte nyní pravděpodobně před novou hádankou; neboť snad není mezi vámi nikoho, kdo by považoval za možné, že by v mých vysvětleních mohl spočívat nějaký omyl nebo rozpor. Proto však ještě považujete za nejasné tak mnohé, co jste nemohli jednoznačně vřadit do důsledné myšlenkové stavby, kterou přece potřebujete k možnosti pochopení.

Mluvil jsem o velikých čistě duchovních vůdcích, kteří ztělesňují ctnosti, mluvil jsem však také o mnohých bytostných prostřednících, kteří ztělesňují tytéž ctnosti. Oba druhy jsem označil jako na lidi působící ve svých příslušných družích.

V tom vám však schází ještě správná souvislost, která vám může vytvořit úplný jasný obraz, aniž by se doposud slyšené odsunulo stranou.

Samo o sobě lze to všechno říci několika slovy, avšak je lepší, když se budu snažit vám to obrazně znázornit, tak, jaké to skutečně je ve svých **formách**.

Víte, že ze Světla se záření štěpí a rozděluje do zcela určitých poddruhů. V každé další úrovni směrem dolů je ochlazením uvolněn, tedy oddělen, vždy opět nový poddruh, který pod silnějším tlakem existujícím až k této příslušné hranici

se ještě uvolnit nemohl a teprve skrze toto další ochlazení a tím snížený tlak nebo stupeň tepla mohl se uvolnit a stát se samostatným.

Každé takové odloučení nebo uvolnění poskytuje současně také nové formování odděleného druhu do odpovídajícího bytostného vzhledu. To je děj, který probíhá samočinně podle zákonů stvoření. Tak vzniká celý řetěz se svým rozličným bočním členěním pomáhajících a budujících bytostných, o kterých jsem k vám hovořil.

A všichni jsou spolu spojeni, takže možno říci: že si podávají ruce.

Celý tento řetěz **bytostných** stojí jen ve vůli Boží. Oni jsou ztělesněním, styčnými body záření **samotného**, které dál předávají, a v jeho zcela určitých druzích jsou vždy **dárci** ve stvoření, kteří takto působíce **září dolů** pronikajíce celé stvoření.

Tedy dobře si pamatujte, že bytostní jsou **dárci** zářivých sil Božího vyzařování, kteří poslouchajíce tlaku nebo stojíce v tlaku **shůry září vždy dolů!**

Protiproud poskytují ztělesnění duchovní, kteří z těchto vyzařování přijímají a **zužitkovaná vyzařují vzhůru!**

V tom spočívá koloběh záření skrze stvoření! V prvním okamžiku jste poněkud zmateni a domníváte se, že v tom spočívá rozpor, protože jsme také mluvili o tom, že prastvoření v čistě duchovním vyzařují dolů na všechny lidské duchy, a nyní si myslíte, že ve stvoření běží vedle sebe dolů dva druhy vyzařování, tedy bytostné a duchovní.

To samo o sobě není falešné; neboť tyto dva druhy vyzařování sice stojí vedle sebe, avšak je rozdíl v jejich působení, které vyvolává koloběh.

Vy víte, že jsem hovořil o vyzařování prastvořených čistě duchovních. Avšak působení **těchto** vyzařování je jiné než u prastvořených bytostných. Vyzařování bytostných je **dávající, předávající, zprostředkující**, jak jsem zdůraznil. Již od začátku jsem však ve svém Poselství poukazoval na to, že prastvoření v čistě duchovním, tedy čistě duchovní, působí ve svých rozličných druzích na lidstvo **jako obrovské magnety**, tedy **přitažlivě** nebo **savě**.

K tomu vám mohu doplnit obraz teprve dnes, protože ostatní přednášky tomu musely předcházet a objasňováním připravit půdu. Ve skutečnosti dnes jen rozšíříme doposud řečené, o kterém jste si nejspíš neudělali zcela odpovídající obraz, neboť když bylo hovořeno o vyzařování, představovali jste si je **vždy jen dolů působící**.

Avšak existují zde dva druhy rozličného působení. Vyzařování sestupují sice u prastvořených čistě duchovních zcela přirozeně také dolů, avšak jejich **účinek je spějící vzhůru** skrze přitažlivost, kterou nemají bytostní, kteří vždy jen **darují**, tedy jsou **dávající!**

Duchovní je **žádající** skrze svou schopnost **přitažlivosti**. A v této přitažlivé činnosti spočívá zakotvena vlastně také samotná takzvaná svobodná vůle rozhodnutí, pokud o tom budete správně uvažovat. Dokonce ještě mnohem víc než to; spočívá v tom také ještě bezpodmínečně spravedlivé rozdělení odměny nebo trestu, které jako následek rozhodnutí na dotyčného přichází!

Klidně o tom jednou přemýšlejte a představte si před sebou obrazně děje ve všech jednotlivostech. Budete tím náhle před sebou vidět úžasnou **jednoduchost** zákonitosti ve stvoření, v něm bezpodmínečnou jasnost a to, že duchovní je navzdory poskytnutému svobodnému chtění k rozhodnutí tím také spojeno ve **stejném** zákoně se projevující vázaností na následky.

Jedna **jediná** schopnost duchovního projevuje se tedy mnohostranně, **tak** spravedlivě, **tak** důsledně, že musíte před tím stát užasle, jakmile to správně poznáte.

Je přece zcela pochopitelné, že tato magnetická schopnost přitažlivosti duchovního v zákoně přitažlivosti stejného druhu přitahuje vždy jen **to**, co je **chtěno** ve schopnosti rozhodování, nic jiného. A sice zcela přesně se všemi nejjemnějšími odstíny a zabarvením dobra, jakož i zla! Vmyslete se jen do toho. To není těžké. **Každý** člověk musí umět rozvinout tolik představivosti.

Této přitažlivé moci duchovna je jako protiváha přidána schopnost rozhodování, kterou bytostné nepotřebuje, které vždy jen dává jemu vlastním způsobem! Duchovno přitahuje přirozeně také vždy jen to, co je odpovídající jeho současnému chtění, protože každé chtění uchopí ihned celého ducha, prozáří nebo prožhaví ho, čímž se schopnost přitažlivosti teprve vyvolává a současně podle toho vyvstává.

Schopnosti přitažlivosti se nemůže duch zbavit; neboť ona je takřikajíc jemu vlastní, nebo jasněji řečeno vlastnictvím nebo částí jeho druhu. Tomu nelze uniknout. A jako jiná část duchovního druhu je mu přidána určující schopnost rozhodování, což je touha nebo chtění, kterého se rovněž nemůže zbavit, protože má působit **pomocně**; neboť jinak by přece duchovno

prostě přitahovalo **všechno**, co existuje, v chaotickém zmatku a mohlo by se tím těžce obtížit.

Takovéto chyby jsou však ve stvoření vyloučeny skrze spravedlivý zákon přitažlivosti stejného druhu, který je ve svém působení jako veliký neúplatný strážce pořádku. Nyní to všechno spojte, nechte to před svým zrakem ožít v obrazech, a tím jste pro své vědění mnoho získali. Musíte si však již dát námahu a, bude-li to nutné, zabývejte se tím důkladně celé hodiny a dny, tak dlouho, dokud to správně nepochopíte. Pak je vám tím dán do ruky opět jeden klíč, který otevírá mnohé, téměř všechny brány ve stvoření k pochopení!

Nepromeškejte to tedy! Je to důležité udělat; neboť **duchovní** je přece také **vaším** nejvnitřnějším jádrem a **vaším** vlastním bytím, jakož i vaším **původem**, a proto jste podrobeni těmto schopnostem vašeho ducha. Tento děj označovali jsme doposud jako zákon.

Ve skutečnosti je to však jednoduchá schopnost, součást ducha, která se samočinně projevuje, a proto se jeví jako zákon!

Přísně vzato nejsou vůbec žádné skutečné zákony ve stvoření, nýbrž jen schopnosti, které se v jednotlivých druzích příslušně samočinně projevují a tím, avšak také jen tím se jeví jako nezměnitelné zákony!

Naučte se proto znát schopnosti své **vlastní**, jakož i jiných částí stvoření, a tím poznáte zákony, které se ve skutečnosti spojují do jednoho **jediného** zákona, který je jen mnohostranný ve svém účinku. Jakmile jste se dostatečně prohloubili ve svých poznatcích, spadne vám to náhle z očí jako šupiny a vy budete

stát ohromeni před touto jednoduchostí!

Tím pro vás nakonec nebude již více vůbec žádných zákonů, jakmile nastoupilo pravé vědění, nýbrž s věděním stane se vše jen **moudrým používáním veškerých schopností**, a tím se pak osvobodíte; neboť to je pak přesně totéž jako naplnění veškerých zákonů.

Vmyslete se tedy nyní do toho ještě jednou a snažte se pochopit velké pulzování ve stvoření. Chci proto zopakovat:

Bytostné září a **dává** shora dolů, čistě duchovní září rovněž dolů, avšak působí při tom místo dávání magneticky přitažlivě!

A protože prastvoření čistě duchovní se odpovídajíc svému druhu nacházejí na nejvyšší hranici stvoření a mají také nejsilnější přitažlivou sílu v duchovnu, tak působí jako obrovské magnety na všechno, co je duchovního druhu, **udržují** to a nechávají to, co odpovídá jejich druhu, tedy v tomto případě **vždy jen toto** zpracované **dobro** ze všech úrovní, proudit **vzhůru**, přičemž od nich samotných je pak všechno zpracované zase nasáto nebo staženo z Božského, jehož přitažlivá síla je přirozeně ještě silnější.

A dobře si zapamatujte, vždy jen **zpracované** dobro je přitahováno vzhůru, a sice jen **záření** samotné, které lze nazvat také výsledkem duchovního působení.

Nyní vám schází pojem pro nutné **zpracování**. Zpracování děje se **jedině ve chtění** duchovna, které mu je vlastní, a proto nemůže vůbec jinak než bezpodmínečně a neustále něco chtít, ať už také jen v nějakém vnitřním nutkání.

A tento děj nebo činnost, můžeme to také nazvat **pohybem** chtění, přitahuje v rozžhavení to, co je příslušnému druhu chtění stejnorodé z vyzařování darovaných bytostnými.

Ve **spojení** vyzařování chtění duchovna s darem z bytostného, stejnorodým s tímto chtěním, je obojí opět silně prožhaveno a skrze toto rozžhavení nastává ještě užší spojení poskytující nové vyzařování jiného a silnějšího obsahu.

V tom spočívá takzvané **zpracování**. A taková **v nových spojeních přeměněná záření** jsou přitažena z nejbližší **vyšší** úrovně a tím pozvednuta, ubírají se tedy vzhůru.

Tento děj se trvale opakuje od úrovně k úrovni, ubíraje se vzhůru, pokud ... není zastaven zlým chtěním nebo není skrze vlažnost duchovna podvázáno úsilí vzhůru a odříznuto, protože jen dobré chtění vede vzhůru.

Vlažnost je překážka, protože neudrží nutný pohyb. Následuje pak váznutí v celém stvoření. A **to** je to, v čem pozemské lidstvo tak zhřešilo, zhřešilo vůči celému stvoření, a tím proti vůli Boží, proti Duchu Svatému!

Přivodilo váznutí koloběhu, který teprve nyní je opět uváděn do správného, dokonce silnějšího pohybu a tím zboří všechno, co se mu doposud stavělo na odpor jako překážka. Nejsou to tedy jen záření duchovního sama ze sebe, která vedou vzhůru, to si musíte snažit nejprve ujasnit. Tato prostá vlastní vyzařování jsou přece již **přízpusobena** příslušné úrovni, ve které se duchovno ve svém ztělesnění lidství právě nachází, a proto jsou také přiměřeně ochlazena a musela by trvale ve stejné úrovni setrvat, pokud by nutkající chtění duchovna nepřitahovalo a tím

současně nezpracovávalo bytostné dary nebo záření.

Také to všechno uskutečňuje se samočinně. Nastává odpovídající spojení záření, které obdrží v duchovním pohybu chtění silnější stupeň tepla a tím dává možnost spojení s přitažlivostí z vyšší úrovně, která se ihned projeví.

Koloběh záření můžete si představit asi **tak** jako krevní oběh v lidském těle, který poskytuje přibližný obraz děje ve stvoření.

Pohyb záření je tedy ve stvoření zcela prostý, a přece ostře podmíněný: Bytostné září jen dolů a je vždy **darující**, dávající. Duchovno září rovněž ze sebe dolů, je však navzdory tomu úsilím vzhůru působící podle popisu, který jsem vám právě dal.

To se samozřejmě týká opět jen **záření** samotných, ne snad duchů stanuvších se **osobnostmi**, tedy lidských duchů. Tito nacházejí svou cestu nahoru nebo dolů skrze zákon tíže, který je ve skutečnosti úzce spojen se zákonem přitažlivosti stejnorodého a které se projevují takřka jako zákon jeden.

Ubírá-li se úsilí, tedy chtění a přání lidského ducha směrem vzhůru, tak vytváří pro něj jím zpracovaná záření, která jsou trvale shora přitahována, **cestu**, silnici směrem nahoru, po které kráčí vzhůru zcela zákonitým způsobem. Přitahuje při tom také od bytostných vždy výše a výše se nacházející záření, která mu pomáhají jako lana nebo vlákna stoupat; neboť v jejich zpracování dostává také jeho duchovní forma samotná stále více tepla, které ho nese vzhůru a umožňuje mu, aby se trvale stal světlejším a lehčím, prožhavenějším.

Navzdory úzké souvislosti všech dějů existují ještě mnohé jiné, zvláštní vedlejší děje, které ovšem vycházejíce jeden z druhého zůstávají podmíněné a jsou vzájemně propletené.

Pokud vám však nechci pochopení pro to ztížit, nesmím se těchto vedlejších dějů ještě dotknout. Avšak to, co jsem dnes řekl, stačí, aby vám to již poskytlo pevnou oporu pro další kroky vpřed a pozdější vlastní bádání.

Bytostné je tedy neustále jen ve vůli Boží **dávající**, zatímco všechno duchovní skrze svou schopnost přitažlivosti ve chtění trvale zůstává skutečně jen žádajícím a beroucím.

Jak jsem již řekl, člověk jakožto duchovní bere vždy jen jako host z již od bytostných prostřeného stolu tohoto stvoření. Bere však žel svévolně požaduje, místo aby radostně děkuje vzhlížel k Tomu, který mu všechno nabízí. A **v tom** se nyní musí změnit, jinak bude od stolu Páně, který přece tvoří stvoření, vykázán někým silnějším, který se za tento stůl nyní postavil, který je samotnou Boží vůlí, které všichni bytostní radostně slouží.

Při tom chci se ještě dotknout jednoho bodu, který by mohl z přednášky „Žena a Muž“ mnohému z vás přinést myšlenky, které nejsou správné. V dějinách stvoření různých národů je často uváděno, že muž a žena povstali **současně**. V mnohých však také, že muž povstal **nejdřív**.

I když také tyto prosté obrazné představy o tom nelze brát při tom v úvahu, protože byly dány podle vývojového stupně jednotlivých národů a období, **zde** však pojednáváme o **přísně zákonitém, skutečném vědění o stvoření**, tak také v tom přesto nenaleznete žádného rozporu; neboť skrze tyto doposud

popisované zákonité děje víte, že se přirozeně muselo nejprve odloučit nebo uvolnit z bytostného hrubší, čistě mužské, pozitivní, dříve než mohlo zůstat čistě ženské!

Při tom bylo by tedy možné líčit muže jako toho, kdo povstal nejdříve, zatímco se však může se stejným oprávněním říci, že povstali oba **současně**. **Oba** způsoby dřívějšího obrazného podání lze považovat ve vlastním, velkém a **věcném** dění za správné; neboť jemnější duchovně ženské nebo duchovní žena nemůže přece vzniknout dříve, než se hrubé duchovně mužské oddělí z bytostného, jinak ne.

Je to tedy v **každém** směru navzdory různosti obrazů o tom v tehdejší podání **správně** vyjádřeno; neboť líčení stvoření světa se přece netýká vývoje v nejhrubší hmotnosti, **nýbrž počátku stvoření vůbec**, a ten nastal v říši čistě duchovního, na nejvyšším vrcholu stvoření, které se z něj klesajíc dolů trvale dále vyvíjelo.

Při tomto líčení je to jako u všeho, co pozemští lidé činí, a jak to také nebylo jiné při líčení událostí kolem Parsifala a hradu Grálu: Duchovně prohloubeným lidem jsou darována vnuknutí, která nedovedou jasně rozpoznat a která pak v samo o sobě již zkřivených podáních jednoduše vnutí svému současnému okolí, jakož i jim pozemsky známým dějům, mravům a zvykům, přičemž obzvláště ještě rozum neopomene přispět k tomu nemalou měrou. Že to u takových věcí, které pozemský rozum vůbec není schopen pochopit, nemůže působit právě přínosným a objasňujícím způsobem, nýbrž to musí působit zkresleně, nepotřebuji snad zvlášť zdůrazňovat.

A tak vznikla všechna taková líčení vždy jen v lehce nebo těžce pokřivených podáních, na která se však vy jakožto nyní

vědoucí nesmíte nikdy pevně vázat. Jinak zůstanete brzy zpět u pokřiveného, a museli byste s ním nakonec i zahynout, protože všechno pro říši tisíce let musí být narovnáno, pokud chce zůstat zachováno.

Stará vyprávění, která sama o sobě již velmi potřebují přesnější vyličení pro novou dobu, nepodávají také žádný rozpor s událostí, že ženství tvoří a zůstává vždy mostem k nejbližšímu vyššímu stupni ve stvoření a jako pasivní část je darující a silnější, k tomu určena a uzpůsobena skrze svůj zvláštní druh, který si ještě podržel část nejbližší vyššího bytostného a nese je v sobě.

Protože však toto bytostné je vždy jen dávající, a nikoliv přitahující, tak nemohlo navzdory svému vyššímu druhu zabránit pádu vůle pozemské ženy. Je přece vždy jen připraveno dávat tam, kde to je žádáno.

Nyní se podle toho snažte správně chápat mé Poselství a podle něj jednat.

Nemám v úmyslu předkládat vám všechno pohodlně rozkouskované až do nejmenších podrobností; neboť vy sami se máte také hýbat a musíte k tomu přidat **to**, co je ve vašich silách.

Hranice všeho toho, o čem pozemský lidský duch může uvažovat, co může cítit a konat, znám zcela přesně, mnohem lépe než vy sami, a očekávám od čtenářů a posluchačů mého Poselství a mých vysvětlení **to nejvyšší**, co člověk pozdějšího stvoření je schopen vykonat, pokud mne skutečně chce následovat; neboť tak je to správné a vám prospěšné podle vůle Boží, která požaduje pohyb a zachvívání se v kruzích všech záření, která prochází skrze stvoření.

Povzneste se tedy k tomu! Co je možné přijímat v hranicích **vašeho** chápání, musíte učinit **vy**. Ponechávám to zcela vám a dávám k tomu jen směr, stavím základy, na kterých vy musíte a můžete nyní dále stavět.

Pokud chcete při tom pohodlně opomenout **vlastní** práci a spokojit se s tím, že do sebe přijmete jen smysl Poselství, aniž byste je také správně **zžitkovali** k další výstavbě, tak z mého Slova nemáte žádný užitek; neboť **skutečná** hodnota musí vám tím zůstat uzavřena jako kniha se sedmi pečeti.

Jen ve vašem **vlastním** pohybu otevře se také Poselství vám a nad vámi se rozlije bohaté požehnání. Buďte proto **čilými** v duchu! Svým Slovem vám k tomu dávám **povzbuzení!**

Nestojím mezi vámi jako sluha, vy lidé, který chce převzít **vaši** práci, abyste tím mohli odpočívat, nýbrž ukazuji vám cestu, kterou **vy máte jít**, pokud chcete být šťastni, a **vedu** vás!